

ששיבש משחקת בריגיט עם אחד ממעריציה. נערות-הזוהר התל-אביביות היו אולי מסתכלות על כך בעין אחרת, אך בנתניה זוהי צורת בילוי מקובלת גם בחברה הנוצצת. בריגיט היא שחקנית מצטיינת ובדרך כלל זוכה במשחק. מקובלת גם בחברה הנוצצת. בריגיט היא שחקנית מצטיינת ובדרך כלל זוכה במשחק.

רות כנערו-הזוהר. בתל-אביב יש רבות, אך בנתניה הן המלכות. הן השולטות. הן הקובעות את צורת הבילויים ועל פיהן ישק דבר. אלא שהיום נתניה כבר לא פונקציה בשבילן. אחרי שניסו אותה הן שואפות לדברים אחרים. גם תל-אביב היא כאן וכאפס לעומת פאריס או לונדון או ניו-יורק.

יש לי

עסק משלי

אני מרגישה את עצמי שונה מבחור רות אחרות בנתניה, מודה בריגיט קסוס, זהובת-השיער. יש לי מכונית, יש לי עסק משלי, אני בת 24 וכבר עצמאית. לא תלויה באף אחד, אפילו לא בהורים שלי. הרבה בחורות מקנאות בי, אני יכולה להרגיש את זה, אבל אני מסתדרת איתן. אני אוהבת להכתוב להן מה לעשות, אני מרגישה שנולדתי לזה. אבל עם בחור רים זה אחרת — אני אוהבת שיגידו לי

(המשך בעמוד 68)

פראקטית, ראשה אינו בעננים. היא דוגלת בהצלחה ובעקביות והיא מצליחה. מזלה התמזל לה לפני שנתיים בטוטו, והיא זכתה ב-150 אלף לירות. תמיד אני נוהגת למלא טפסים ולרשום לעצמי שוטר פים. רשמתי כשותף את השכן שלי, אריה מכנס. הוא אפילו לא ידע על כך. כש שמעתי שזכיתי לא יכולתי להאמין. רק למחרת היום הלכתי לראות אם באמת זכיתי, וראיתי שחור על גבי לבן — זכיתי, אריה לא רצה לקבל ממני פרוטה, אז קניתי לו מתנה.

את הכסף השקיעה במרקם. למרות שהיה כדאי יותר להשקיע או בדולרים.

(המשך בעמוד 65)

חבר צמד ולא אהבתי את זה, ככה זה בדימונה. אהבתי להיות חופשית ולא מוגבלת וישראלית כך עד היום. הקרב עם ההורים היה ממושך. אמה של שולי טרבה לתמוך בה, כספית או מוסרית. היא איימה עלי, שידלה אותי, אבל אני ניצחתי. מתפארת שולי. "יצאתי עם בחור נתנייתי ובעזרתו הגעתי לנתניה".

חלומה של שולי קינן היה מאז ומתמיד לעבור אל העיר הגדולה, הנוצצת. נערות אחרות ניסו את מזלן בבתי-הקפה ברחוב דיזנגוף בתל-אביב, אך שם הן נטמעו

הפיזיותרפיסטית ענת לזרוביץ בת ה-24, היא דוגמה מובהקת להצלחה. היא באה לנתניה לפני זמן קצר ופתחה עסק קטן. היום היא אחת הנערות היפות ומצליחות ביותר בעיר. כאן היא נראית ליד הבאר באחד המועדונים הידועים ביותר במקום, משוחח עם אחד מילדיה הרבים.

כי המרקם יורדים כל הזמן, היא מציינת כיודעת-דבר, מישפחה של שולי בדימונה טרבה לקבל ממנה כסף. אמה הציעה לה לחסוך, למען העתיד.

פעם בחודש היא נוסעת לבקר את המישפחה. ההורים השמרנים אינם מרוצים מאורח-חייה. אמא שלי התחנתה בגיל עשרים, מגלה שולי, "שתי אחיות שלי כבר נשואות. השלישית עובדת עם אמא כטבחית. ואמא שלי מודאגת כל הזמן מזה שאני לא מתחנת. היא אומרת שבחורה בגילי, בת עשרים ושלוש, צריכה כבר מישפחה, אבל מה היא מבינה. אני רואה את החברות הקודמות שלי בדימונה. הן נראות כמו אמא שלי, אין להן על מה לדבר, רק על הילדים שלהן, על הפרנסה, והן כלל לא מושכות אותי. אין לי על מה לדבר איתן. אין להן צורה, הן לא מטופחות ולא איכפת להן איך הן נראות. אין להן שאיפות בחיים. אני חוזרת מביקורים בדימונה ושואלת את עצמי איך אנשים יכולים לחיות בצורה כזאת?"

בנתניה יש, אולי, כעשר נערות המוכר

או נדחקו הצידה על-ידי המקומיות. חלק מהן הדרדר, התחבר עם פושעים וירד לזונת. "שמעתי על הרבה מיקרים כאלה, אבל אני טיפוס חזק, טיפוס נלחם, שיועד את מה שהוא רוצה. לכן עברתי לנתניה."

היא גרה בתל-אביב תקופה קצרה ועבר דה במחשבים, אך עד מהרה הרגישה שתל-אביב גזולה עליה, ואז שכרה דירה בנתניה. היום היא מצליחה מאד במיקצועה החדש — תיווך דירות — ותוך זמן קצר הספיקה להכיר את החברה הנוצצת של עיר החוף. לדבריה: "הם הכירו אותי ומאז לא נותנים לי מנוחה". עם החבר הנתנייתי גמרה חיש מהר. "הוא היה יותר מדי קנאי ורכושני, לא הסתדרנו". ומאז יצאה עם שמנה וסלתה של נתניה, אך גם מתל-אביב לא התנוהה. את התל-אביבים הכירה במועדונים בנתניה, והיא זורקת כלאחרי-יד שמות של עורכי-דין מפורסמים, קציני-צבא, יהלומנים, מנהלי חברות, תעשיינים וכל השאר. הרשימה ארוכה. "האחרון שלי היה ארכיטקט". היא מציינת בביטול, "אבל למה לדבר עליו, הוא כבר שייך לעבר."

היום, למשל, היא לא תצא עם "סתם אנשים". היא כבר התרגלה לרמה מסוימת ואינה מוכנה לרדת ממנה. "בחורים לפי טעמי צריכים להיות מבוגרים, מצליחים, כאלה שיוכלו לספק לי את צורת הבילויים שאני רגילה להם, כך שלא אצטרך לעבוד קשה."

זכיה של

150 אלף ל"י

את הצלחתה היא זוקפת לאישיותה וליופייה. היא אינה מתפארת, אך מציינת זאת כדבר מובן מאליה. היא גם אינה "משחקת עם בחורים". היא אינה מוכנה לשחק באהבה, דוגלת יותר בידידות. חברים מספרים עליה, שהיא צנועה מאד ביחסיה עם המין השני, וזה אולי הדבר היחידי ששאר חרות באופייה של הנערה שבאה מדימונה — היא שמרנית מאד.

בלבולת. בזמנה החופשי היא מטפחת את עצמה, מורחת לכה על ציפורניה, מסדרת את דירתה ומקשטת אותה בפרחים. כשבאים אורחים היא מכבדת אותם בכוס יין ובגינה מובחרת, כמו בספרים.

משתרעת שולי על המיטה ה"מכוסה פרוות נמר מלאכותית". היא אוהבת להיות לבדה, למרות שבדרך-כלל היא, נגדרת

בתנוחה סנסטיב